

Enhörningen

Enhörningens webbnovell 3,
publicerad på <http://www.enhorningen.net> 31.1.2003.

Över vita vidder

- Tommy Nyman -

Tor-Ak drog ett djupt andetag. Han stödde sig på den vandringsstav han hade med sig. Den var lika lång och till och med lite längre än Tor-Ak själv. Tor-Ak pustade ut en stund. Han stod på ett oändligt täcke av snö. Bakom sig hade han mil efter mil av snötäckta vidder. Framför sig hade han vita vidder. Över vita vidder...

Han kom ihåg den gamla legenden. "När den ensamme vandraren korsat Rakons vita vidder och medfört Belendirs vita springare, då skall världen leva i fred och mörkret skall för evigt kastas ner i underjorden."

Tor-Ak hade alltid varit fascinerad av gamla legender och profetior. Han satt ofta i sin hemstad Tindurs bibliotek och studerade de gamla profetiorna. Det hade han gjort nästan dagligen i årtal. En gång när han som vanligt suttit i biblioteket och studerat, hade det med en gång gått upp för honom att det var han som var "den ensamme vandraren". Han hade precis lyckats översätta ett viktigt stycke skrivet på det gamla språket, som inte använts på århundraden och då hade han märkt att alla beskrivningar hade passat in på honom. Beskrivningarna hade varit för exakta för att det skulle kunna vara en tillfällighet. Texten nämnde till och med vissa detaljer som hänvisade till Tor-Ak som enbart Tor-Ak själv kände till.

Han hade inte vetat vad han skulle göra. Han hade slutligen delat med sig av sina upptäckter med prästerna, för att få höra deras åsikt. De hade hållit med om att profetiorna gällde Tor-Ak och förklarat att han var tvungen att fullfölja sitt öde och ge sig av för att leta efter Belendirs vita springare.

Tor-Ak hade först protesterat kraftigt, men hade slutligen accepterat sitt öde. Ända sedan den dagen hade han förberett sig för den långa och omöjliga resa som han måste göra. Han hade läst de gamla skrifterna än mer, lärt sig de gamla kartorna, försökt förstå de uråldriga profetiorna. Han hade även haft förstånd att träna upp sin kropp lika väl som sitt sinne och han hade lärt sig att använda svärd och pilbåge.

Trots sin noggranna förberedelse var han rädd och ville inte alls ge sig av. Men det var hans öde. Det var förutbestämt. Gudarnas vilja måste lydast. Så Tor-Ak hade i all tysthet gett sig av en natt då det var mulet, så att månens sken inte skulle avslöja honom. Han hade vandrat i dagar, veckor, kanske månader. Han visste inte längre, han hade för länge sedan tappat räkningen. Efter en till synes ändlös vandring hade han kommit till Rakons snötäckta rike. Då hade han vetat att han ännu hade en längre resa kvar än den han hade tillryggalagt. Men han hade envist och sammanbitet fortsatt vidare. Och nu stod han här. Han kastade en blick bakåt, som om han hoppats få se en skymt av sin hemstad. Men han kunde inte se något annat än snö och sina egna fotspår som försvann i riktning mot horisonten.

Han vände sig sorgsen om och fortsatte. "Jag måste vidare", tänkte han. "Jag har ett uppdrag att uträtta ... bortom Randurs sken."

Nästa dag kände han sig tvungen att gå igenom sin utrustning. Hans proviant började ta slut. Han lade ifrån sig det fyra fot långa svärd han hade med

sig. Han ville ha ett bra vapen, ty han hade läst att det i länderna på andra sidan om floden Arkum fanns farliga djur och otyg. I hans ryggsäck fanns den proviant som fanns kvar, några ihoprullade kartor, några förkortade versioner av profetiorna och legenderna, samt diverse rep, knivar, en kompass och annat man kan behöva när man är på en resa.

Tor-Ak började känna sig lite orolig, främst med tanke på det hastigt minskande matförrådet.

Plötsligt hördes ett öronbedövande rytande. Tor-Ak kom genast på fötter. Endast en par meter framför honom stod en tark, ett björnliknande djur med lysande ögon och sylvassa tänder. Tor-Ak grep efter sitt svärd. Han missade och fick inte tag om det. Tarken kastade sig över honom. Den högg tag i Tor-Aks arm. Han skrek av smärta. Han slog med sin fria vänstra arm på tarkens ömtåliga nos. Den släppte sitt tag för ett ögonblick. Det var allt Tor-Ak behövde. Han kom inom räckhåll för svärdet, grep det med sin vänstra hand och stötte med all kraft upp det i buken på tarken. Detta var dock inte tillräckligt och den högg återigen in på Tor-Aks arm, denna gång i blint raseri.

Tor-Ak stötte gång på gång svärdet i tarken, allt medan dess bruna blod strömmade ner över Tor-Ak. Tarken gav upp ett vrål, ställde sig på bakbenen och ramlade omkull under våldsamma dödsryckningar. Tor-Ak låg kvar en lång stund utan att orka röra på sig. Sedan kämpade han sig upp. Han kunde knappt stå, men ändå stapplade han framåt med bara en tanke i huvudet: "Jag måste lyckas. Jag måste föra hem Belendirs vita

häst." Han tog upp sitt svärd och sin ryggsäck, tog ett par steg framåt. Sedan började allt snurra. Han förlorade medvetandet och förr omkull.

När Tor-Ak vaknade, kände han värme. "Vad konstigt", tänkte han. "Har jag dött och kommit till himlen?" När han öppnade ögonen såg han att han befann sig i en snöhydda. Han såg några människor sitta på huk bredvid den bädd han låg i.

"Var är jag? Hur kom jag hit?", frågade han.

"Vi fann dig liggande medvetlös bredvid din utrustning.", svarade en mörkhårig man. "Du hade förlorat mycket blod. Vi bar hit dig. Jag heter Akron. Det här är mina vänner, Kirun och Ater." Dessa hälsade vänligt på Tor-Ak, men gjorde i övrigt inte mycket väsen av sig. "Vi är här ute på vidderna för att jaga tiros, en sorts fåglar. Maten i vår by håller på att ta slut. Vi (han gjorde en gest mot de andra) såg att också du började få slut på föda, så vi fyllde din ryggsäck med färskt tirokött."

Tor-Ak hörde inte på. Med en frånvarande blick sade han: "Så ni tog mig hit. Hur länge har jag varit här?"

"Tre dagar", svarade Akron lugnt.

"Tre dagar!", utropade Tor-Ak bestört.

"Tre dagar", upprepade Akron, fortfarande lika lugnt. "Du var mycket svag. Det är du fortfarande. Du måste stanna ännu några dagar."

"Men det är omöjligt", utropade Tor-Ak. "Jag måste genast iväg."

"Det blir ingenting av med det. Du är för svag. Du stannar."

Tor-Ak fick ge sig. Han stannade ännu ett tag. Akron, Kirun och Ater tog väl hand om Tor-Ak. De skötte om hans sargade arm med renande och helande örter som de hade haft med sig ut på vidderna och de gav honom närande mat att äta. Tor-Aks styrka började återvända. De tre männen från Rakon lärde Tor-Ak många saker om hur man överlever ute på snön, saker som säkerligen skulle bli honom till stor nytta i framtiden. Han blev så småningom kry igen och slutligen kom den dagen då han var stark nog att ge sig iväg.

"Jag måste tacka så väldigt mycket för allting.", sade Tor-Ak med värme i rösten.

"Det är absolut ingenting att tacka för", svarade Akron. "Du var skadad. Här i Rakon är det absolut nödvändigt att man hjälper varandra. Man klarar

sig inte här annars. Och du hade gjort detsamma i mitt ställe."

Hur många gånger hade inte Tor-Ak hört dessa ord? Och hur sanna var de då inte?

"Farväl Akron", sade han så. "Farväl Kirun och Ater." Dessa vinkade bara som avsked, men Akron sade: "Farväl Tor-Ak. Jag hoppas att vi möts igen."

"Detsamma säger jag dig, Akron från Rakon", svarade Tor-Ak och vände sig om. Så fortsatte han sin långa vandring. Han hade en lång färd framför sig.

Så stod han då åter på de vita vidderna och över dem skulle han gå. Över vita viddar...

Över vita viddar © Tommy Nyman 2003. Novellen publiceras i *Enhörningen* med författarens tillstånd.

Vill du kommentera novellen kan du skicka e-post till novellen-3@enhoringen.net.

Vill du veta mer om science fiction- och fantasytidskriften *Enhörningen* kan du ta en titt på *Enhörningens* webbsidor eller skriva till

Enhörningen
c/o Ben Roimola
Arvidsgatan 8 B 2
20100 Åbo

Finland

eller

enhoringen@enhoringen.net.